

Ansøgning om støtte til udstillingen *Risø*

Jeg er stolt af at være inviteret til at udstille på det nyåbnede udstillingssted Simian. Simian åbnede 5. september 2020 og er initieret af Jan S. Hansen, Markus von Platen, Christian Vindelev og Toke Flyvholm. Udstillingsrummet er 610 m² og lokaliseret i Ørestaden under jorden. Oven på rummet er anlagt en sø. Loftet udgør 21 lysskakter, som er udstillingens lyskilde.

Udstillingen er en soloudstilling. Udstillingsperiode 20. februar til 3. april 2021.

Jeg er optaget af, hvordan vi som mennesker orienterer os i de rum, der fysisk og psykisk omgiver os. Jeg arbejder med skulpturelle overskridelser og funktionelle objekter for at konkretisere fiktioner og uvirkeligheder, med udgangspunkt i krop og tid. Mine projekter er ofte stedspecifikke. Jeg arbejder med henblik på at skabe mulighedsrum og mere plads – og med et direkte udtryk, da et direkte udtryk tillader det der er kompliceret.

På Risø opbevares Danmarks radioaktive affald. Det er et forsknings- og forsøgscenter oprettet 1958 til forskning i atom- og kernekraft. Atomkraft fungerer ved, at uran placeres i en reaktor og spaltes, og derved frigives der energi i form af varme. Reaktoren er fyldt med vand.

Udstillingen viser fem værker.

1. 5

Panikrum

Ved indgangen til udstillingen er placeret to hvide gipsskulpturer. Indgang til udstilling - se bilag A Skulpturerne er bygget i flamingo og beklædt med glasfiber og gips. Skulpturerne måler - (1): 240 x 180 x 42 cm, 240 x 240 x 42 cm. (2): 280 · 280 · 30 cm. Skulpturer - se bilag A Værket er konstrueret som et modulsystem, der enten kan samles og bruges som et beskyttelsesrum/gemmested eller samles til to skulpturer. I værket er modulerne skilt ad og samlet til to separate skulpturer. Da et beskyttelsesrum eksisterer i kraft af at kunne rumme én, er dette et sorgfuldt rum.

I 11 af rummets lysskakter er installeret en sort masonitplade, som udtrykker 11 mørke huller/udgange, og i otte lysskakter en mælkehvid akrylplade, som udtrykker at det er blindt. Lyset skinner igennem den hvide akryl og fungerer som rummets lyskilde. Pladerne er 120 x 120 cm og installeret med stålwire og magneter.

Lysskakterne peger på is og spil. Hvis man falder ned under isen, skal man vælge de sorte huller, da isen er tynd der. Der hvor der er hvidt er isen tyk. Isen fungerer som en grænse – man kan ikke se ud af udstillingsrummet.

2. 5

Udstillingens andet værk er en 3D sexvideo-projektion. Projektoren er installeret opad gennem lysskakten for at udtrykke, at projektionen kommer af noget udefra. Udstillingsrum - se bilag C Videoen er sort/hvid. Uden 3D brill-er er videobilledet spaltet. I videoen afspilles et traume, som handler om at drukne. Vand kan bære én, men også oversvømme én. Hvad sker der med kroppen, når den nedkøles? Videoen handler om kroppens kernetemperatur, hypertermi. Ordet traume kommer fra græsk og betyder sår, og traum (tysk) betyder drøm. Et traume eksisterer i nutid, men er noget du aldrig kan se direkte på, fordi det allerede er sket.

3. 5

Bach metoden

Det tredje værk er placeret bagerst i rummet, så man kan se det på lang afstand. Værket realiseres i dialog med Asker Aarkrog, kemiingeniør og forskerprofessor ansat på Risø 1957-99. Værket er et håndlavet redskab, der bruges til at fjerne radioaktivitet fra mælk. Skulpturen udgør en lang kolonne. Mål: 170 cm, Ø 27 cm - se bilag B Kolonnen er fyldt med ionbyttere, som er lavet af resin og kemisk fremstillet. De består af organiske forbindelser, der har evnen til at fange de ioner, der sætter sig på dem. Cæsium-ion er radioaktivt. Kolonnen er sat sammen med en kugleventil, og i kolonnen er et filter af stål. Kuglen er støbt i messing, da messing er et blødt metal. Langsomheden i at minimere radioaktivitet tænker jeg på som et traume. Radioaktivitet er nærværende og usynligt. Meningen med værket er at udskille radioaktivt stof og gøre det håndgribeligt.

4. 5

Stavrogins bid

Værkets titel er hentet fra Dostojevskijs værk, Onde Ånder. Stavrogin er en Lucifer, en falden engel, som trives i forfaldet og sine mekaniske udsvævelser, men drømmer om en anden absolut føde. Han er en sky, iskold melankoliker der pludseligt viser sin inderste hemmelighed: en livsfarlig kannibal, parat til at sætte tænderne i det første offer. Værket er en modelleret krop, der ligger ned og er lige ved at vende sig om. Mål: 140 x 40 x 60 cm. Jeg er optaget af en bevægelse, der går gennem hele kroppen. Formen er lavet af samme materiale som gulvet (beton) for at få den til at fremstå som en skygge. Formen ligger uden for lysindfaldet fra loftet. Den er dækket af morfin, der er smertestillende.

5. 5

I hver ende af rummet er placeret to identiske senge beregnet til to mennesker. Mål: 300 x 200 x 60 cm. På hver seng er to huller og i siden en lem, der kan åbnes. Under sengen ligger én, som niver op gennem hullerne. Kroppen tømmes gennem det samme hul, som hånden niver op gennem. Objektet er beregnet til at vogte og holde en vågen altid. I de to lysskakter over sengene er installeret et blå glas. Det blå lys holder os vågne. Lysskakterne er udgange. Øjet er ikke himmelvendt, men vendt indad. Hvor skal blikket vendes hen?

Jeg ansøger hermed Københavns Kommunes Råd for Visuel Kunst om støtte til værkproduktion og realisering af udstillingen *Risø*.

Venlig hilsen

Kirstine Aarkrog

